

Vaelluskenkiä rasvaillessa

Lomat on lomittu, työn raskaan raadanta alkaa taas. Valmistautuminen matkalle Lappiin, vaellusriippikouluun. On aika kaivaa työvälaineet esiin, etsiä komerosta vaellusvarusteet. Ensimmäisenä käsiin tarttuvat vaelluskengät. Näyttävätpä ryönäiseltä ja haisevat pahalle. Taitaa kengän syrjässä, pohjassa jäkottaa vielä syksyiset karhun jätökset. Harja käteen ja jynssäämään. Kenkiä kiillottaessa ajatukset siirtyvät tulevaan matkaan, rippikouluun. Mitä matka tuo tullessaan? Miten se sujuisi ongelmitta? Miten nuoret siitä selviävät? Mitä he mahtavat siitä ajatella, kokea? Mitä pyörii vanhempien mielessä, kun nuori lähtee kotoa kokeilemaan siipiään erämaahan? Pitäisi olla vielä rippikoulukin, mitä mahtaa oppimäärästä juurtua nuoren aivosolukkuun, sydämeen...?

Ajatus siirtyy rippikoulukoulutukseen, oppineiden pariin Joensuuhun. Valtakunnallinen rippikouluguru oli tullut esitelmöimään siitä, kuinka rippikoulua tulisi pitää, samalla esitellen uutta oppikirjaansa. Keskustelu viriää. Eksegeetit vauhdissa, puhuvat hienoja, haaveilevat apokalyipseista ja reaaliapresenseistä. Menee tavantallaajalta ohi. Mutta ehkä nuorisoretkekkin tuli avanneensa suunsa jossakin vaiheessa keskustelua, aiheesta vaelluskoulu, koska ruokapöydässä eräs kirjanoppinut alkoi tivaamaan, kuinka opetus hoidetaan siellä Lapin vaelluksilla. Yritin hänelle selvittää päivän teemoista, opetuksen liitännäisyydestä luontoon ja sen helmiin. Selvittää eväiden jakamisesta ja taakkojen kantamisesta. Yliopistotason vierustoveri ehätti apuun höpöttämään jotakin elämyksistä ja seikkailukasvatuksesta. Ällöttäviä muotisoanoja, ajattelin. Eikö elämä sinänsä riitä? Oppineen jatkokysymys yhteisellä aterialla kuului: ”Niin, mutta kuinka te hoidatte opetuksen siellä vaelluksella...?” Ajattelin että eipä olisi kuuden jalan raameilla varustetun kaverin leukaa enää ylös nostaa, vaikka pöydän ääressä istuttiinkin.

Kengät ovat puhtaat, asetan ne kuivahtamaan ennen rasvaamista. Ei niistä kiiltäviä juhla-kenkiä saa, mutta mukavampi on kuivin jaloin taamota Lapin kairassa. Sitten pitäisi purkaa lomalaukku, kaivaa rinkan syövereistä varusteet, joita tulevan matkan aikana tarvitsee. Käteen tarttuvat ensin purjehduskengät, pitäisi varmaan huuhtoa merisuolat pois. Mutta ehtiihän sen myöhemminkin, pitäähän sitä priorisoida. Kaivan rinkan syövereistä tutun vihreät reisitaskuhousut. Oikeaa polvea koristaa vesurin jättämä arpi. Äidin paikkaama. Sama arpi jatkuu housun läpi polveen. Siihen meni lääkärin vastaanotolla kuusi tuntia odotellessa kunnes oli polvi harsittu kasaan. Äidiltä meni kaksi minuuttia. Joku mättää yhteiskunnassakin. Mutta onneksi on äiti!

Arpi herättää mielen. Toivottavasti paikat kestää ja pää! Mutta entäs jos sattuu jotakin? Yritän lohduttaa mieltä. Ei onnettomuuksia voi estää, ainoastaan ennalta ehkäistä ja ehkäisty on, parhaan mukaan ja valmistauduttu. Mutta että kestääkö pää? Kuinka helppo onkaan sivaltaa sanallisella vesurilla, haavoittaa, repiä vanhat arvet auki. Itse asiassa ei tarvitse humauttaa edes hamaralla, väsyneelle riittää naseva kommentti väärässä paikassa ja pää leviää kuin Hyvärisen eväät. Pakoon ei pääse vaikka laaja on Lapin kaira. Mutta onneksi on äiti.

Alkaa hymyilyttää kuinka reissun parasta antia onkin se, kuinka ihmisistä kuoriutuukin mitä erilaisimpia persoonia kuin arjessa ja koulumaailmassa. Heikoista tulee vahvoja ja vahvoista heikkoja. Vahvin ei olekaan se, kenellä on suurin suu ja isoin hauis tai vesuri vaan se, jolla on suurin sydän. Vahvin on se, joka ottaa väsyneen varusteita kannettavakseen vaikka väsyttää itseäänkin. Vahvin on se, joka laittaa aamupuurot tulille vaikka unihiekka hiertää vielä silmäkulmassa. Vahvin on se, joka jakaa jakaa matkaeväspussistaan nallekarkkeja nälkäisille. Vahvin on se, joka jakaa lohdutusta koti-ikäväiselle.

Rinkka on purettu ja pesukone pakattu. Käynnistysnappi pohjaan ja valitusvirsi alkaa, kone-musiikkia, sanoisi joku. Vielä rasvaa kuivuneen kengän pintaan ja elastisuus palaa. Alkaa vaelluskenkäkin taas hengittämään. Ihmeainetta parkkiintuneelle nahalle. Ei varmaan tekisi pahaa itsellekkään tai kirjanoppineelle. Ei varmaan tekisi pahaa rippikoululaisellekkaan. Menisikö siten oppi paremmin perille itse kullekin? Tavoittaisiko siten jonkin suuren elämyksen, tuon voimakkaasti vaikuttavan kokemuksen? En tiedä! Mutta heräisi ehkä eloon, tarkastelemaan tätä maailmaa. Pohtimaan sitä, mikä on oikeasti tärkeää ja arvokasta. Ehkä siten vaellusmatkallakin saattaisi joku helmi tarttua kenkään hiertämään kun kuljemme Paratiisikurun kirkasvetisten lampien ja kalliopahdan vesiputouksen vieritse Pirunportin kovin kapealle, mutta niin kivikkoiselle polulle. Saattaisi joku helmi tarttua matkaan mukaan, kun nousemme kolmihuippuisen Sokostin kupeelle, toteamaan ettei tähän voi jäädä tai kun murennamme yhteistä näkkileipää ja joku kaivaa kalanruodolla hampaitaan. Ehkä siten saattaisi joku helmi tarttua taskunpohjalle, kun illalla istumme Lurojärven rannalla iltanuotiolla ja katsomme auringonlaskua, joku jopa auringon nousua. Olisi siinä ehkä oppia kerrakseen, helmissä ja ihmevoiteissa. Ehkä meille kuitenkin riittää elämä sinänsä ja se, kun illalla huulet sopertavat sanoja ja likaiset nyrkit puristautuvat pieneen rukoukseen:

”Me kiitämme Sinua Taivaallinen Isämme, Jeesuksen Kristuksen rakkaan Poikasi kautta, kun olet tämänkin päivän iltaan saakka niin armollisesti suojellut meitä. Ja rukoilemme sinua, anna meille kaikki syntimme anteeksi, kaikki, mitä olemme tehneet väärin, ja anna meidän jäädä täksi yöksi samaan armolliseen suojaasi. Sillä me annamme itsemme, ruumiimme ja sielumme ja kaiken sinun käsiisi. Sinun käsiisi me jätämme ystävämme, rakkaamme, kotiväkemme, läheisemme ja matkatoverimme – Sinun siunattavaksesi. Sinun käsiisi jätämme, menneen päivän ja sen matkan, sen jokaisen askeleen ja polun mutkan – Sinun siunattavaksesi. Sinun käsiisi jätämme, tulevan yön ja tulevan päivän, suunnitelmamme, toiveemme ja unelmamme ja koko elämämme – Sinun siunattavaksesi. Sinun pyhät enkelisi olkoon kanssamme, ettei paha vihollinen saisi mitään valtaa meihin. Amen.”

Klaus Tefke
nuorisoretku

p.s. Kontiolahden seurakunnan vaellusrippikoulu suuntaa kulkunsa Kolliskairaankin, 24.7.-1.8.2005.